

peale, ta lartis ja annustas tedda, ehk ta küll saggedaste temma wastu waidles.

Peter ostis ühhes weikestes ulitis as ennele seppapaja, mis ühhe waele lesse pärralt olli. Mõnni asst polnud küll mitte nore meistri mele järrel, agga ta lartus läbbi ajada ja hakkas wähemaga peale. Mis ta teggi, sedda püdis heaste tehha, ja luida ta lubbas omma tö walmis tehha, nõnda sai ta nimetatud päwaks tö lõpetatud. Ta piddas truiste omma sõnna. Diete hakkaja olli ta tõlla ja wanrite rantamise peale ja sai pea ni palju tööd, et piddi weel tö-rahwast abbiks wõtma. Temma wastas ellas üks lestuane, sel olli kaks last, teine poeg, kes wäljaõppinud tõllasep ja wõeral maal reisimas, ja teine olli tüttar, Maria nimmi, kes haiglase emmale koddu abbiks olli. Maria ei olnud mitte just illus silmist, agga tal olli armas, lõbbus ning wainne ollemine, wagga ja helde südda. Ta ei hähbenend hommitust õhtuni tööd tehhes ja olli kassim ning wisakas. Peter kosis sedda tüttarlasi ennele, ja sai nore naesega ta haiget emma majasse, kelle eest ta hoolt piddas kui wagga laps omma wannema eest. Agga sedda ei olnud laual, sest wanna äm surri pea selle järrel ommad lapsed õnnistades. Rahhu, õn ja armastus ollid siin seppa majas.

Willem wõttis isja annetite ennele peale. Wannemad andsid küll temma hõlks; muud kui jätid ühhe lambri en-
neste tarbeks, kus ni lina tahtsid ellama jada, kunni õnnis-
teggia neid siit teise ilma piddi ärrakutsuma. Willem hakkas wannemate maja ehhitama, üks suur tubba sai suurte peegli-
tega kuld ramide sees ja länna pörrandaga wälja ehhitud, se piddi temma pood ollema, kuhju walmis tööd müüma tar-
wis tahtis panna. Suur plaad kuld kirjaga maja ukse peal
kulutas weikele linnale, et seal majas üks suur uhke meister
ellat. Isja wangutas pead ja jäi pääw päwast kurnemaks,
emmale nuttis allati. Peter ei lausunud sõnnagi, teades, et

Willem ommeti temma nõuu ei wõtta kuulda. Pühha päi-
wil sai igga hommitu weel tööd tehtud, agga sedda uhkem
olli Willem pärrast lõunat nähha, kui ta trahterisse läks,
kus ta peale sedda kõige wähemalt kolm ehk nelli torda näd-
dala sees ta pole päwa ärrawitis ja kõigesugguse kergemele-
lise inimestega sõbrust piddas. Seal olli siis tühja lorra
rohkeste lüumas, ja kui sest kurgud kurnaks said, noh siis
piddi puddel aitama ja winaaks kui sund wäsisid mängiti
laarta. Willem sai ses seltsis pea heaks sõbraks ja targaks
mehheks fidetud.

Willemi täddi jures ellat üks waene tüttarlaps Mina
nimmi, kelle wannemad ollid surnud. Se noor tüttarlaps
olli hästi kositud, mõistis wõeraid kelest, mängis flawwerit,
ostas penilest õmblust, luddus uhkid asju ja wahtis hea
melega akna ees. Temma rided ollid ilka esimeised kallid ja
kui ta püstit enne lõunat wõidist tõnks, siis istus ta weel
kaks tundi peegli ees ja palmitas omma juustid, agga omma
sulle nõeluda, ja särka lappida, sedda ta ei mõistnud mitte
egga tahtnud, sest temma wannemad ei olnud tedda seks õp-
petanud, waid arwasid, et nende laps suremat koli õppetust
sarnud, ja sepärrast nifugguse tõle liig penile ollets. Ühhe
sõnnaga — se olli üks halp ja edew inimese loom, luida
neid liinas ja maal weel leiame, kus rummalad wannemad
omma sarnatsid lapsi lastawatad.

Selle halbi Minaga sai Willem pea tuttawaks. Ja
sedda ennam nad nägid, et neil olli ühhejuggune kerge meel,
ühhed ilmalikud nõuud, üks uhkus, üks Jummalat rigi põl-
gamine, ja ühhejuggune waeus tössiduse ja Jummalat õiguse
polest, sedda kindlamaks läks nende sõbrus ja mitte lina, siis
olli Willem peigmees ja Mina temma pruut.

Wanna täddil olli hea meel, et ta Minast tahti sai, sest
se olli wagga sõnnakuilmata, ja pahhandas tedda allati.
Pulmad said uhkeste petud ja siis weel kahheksa päwa järre-